

"אמא, גם לנו יגיעו הערבים ויחטפו אותנו?!" / מה לומר לילדים בעת הזו.

מאת: הרב חנניה מנס
יו"ר מרכז "בנועם שיח" מרצה ומנחה הורים.

מה לומר לילדים בעת הזו.
מתוך רגעי השמחה והקדושה, היישר לתוך החלחלה ושמעת הזוועות.
הרגשה של 'מבחוץ תשכל חרב ובחדרים אימה'
ישר נזכרתי איך באסון מירון הנוראי, הרגשנו שסוף העולם הגיע...
והנה כמות עצומה של מתים ונעדרים.
הרגשה אמיתית שאין על מי להישען זה היה בהפתעה גמורה, המחבלים אומרים
שהם לא הבינו איפה צה"ל...
והנה אנחנו יוצאים כל המשפחה מבית הכנסת גדושים באווירה מרוממת
של שמחת תורה. רקדנו וזעקנו בכל עוז ותעצומות **"אין שמירה כתורה"**
והבת שלי שואלת את אשתי: **"אמא, גם לנו יגיעו הערבים ויחטפו אותנו"** 😨
לקחתי את ביתי לסוכה שעמדה דוממת בקרן הרחוב, ואמרתי בהלם קול להשי"ת
"תודה שחיכה עם המלחמה הזו עד שמחת תורה, אחרי שאנחנו עמוסים בכה הרבה
אמונה, ושהינו בצילא דמהמנותא!"

ואמרתי לביתי את רואה את הסוכה הזו עשויה מקרשים כמה דיקטים ועוד כמה
ברזנטים אך זה לא העיקר... העיקר זה הסכך. ומדוע?
כי ה' סיכך עלינו מכל אויבנו! ה' שמר עלינו בצל כנפיו, ודאג לנו דאגה אמיתית של
אבא כמ"ש "כנשר יעיר קנו, על גוזליו ירחף יפרוש כנפיו יקחהו ישאהו על אברתו"
הנשר רחמני הוא, ודאג לגוזליו ורוצה לשמור עליהם מפני עופות אחרים שרודפים
אותן, מה הוא עושה, משימן על כתפיו, אומר מוטב יכנס החץ בי ולא בבני. כך ה'
שמר עלינו... ולא רק אז שמר עלינו אלא גם היום ובכל יום... השי"ת מסכך עלינו.
מגן עלינו ושומר עלינו.
"תראי ה' הוא היחיד ששומר עלינו. אם ה' לא ישמור בית שווא שקד צה"ל...
ברצותו ממית וברצותו מחיה. עלינו לעשות את ההשתדלות להישמר אך לא להיכנס
לפאניקה. מי שה' רוצה שיחיה – יחיה ומי שלא – לא... ותשובה ותפילה וצדקה
מעבירין את רוע הגזירה."
את "הנאום" שמעו עוד כמה, וכולם הודו לי בראשם על החיזוק.

אך אכן ככה. הדרך הראשונה היא להכניס אמונה בלבבנו ובלבבות ילדינו.
אנחנו כהורים עלינו לזכור שאם כל האינפורמציה שיש לילדים, אנחנו אלה
שמשמשים להם כמגן וכמקור לביטחון של ילדינו!
לא משנה באיזה גיל הם, הם מסתכלים ובודקים את התגובות שלנו. ודרך התגובות
הם מבינים את הסיטואציה.

נזכור כי " הרפו ודעו כי אני ה' " – תרפו!

נספר שלכל טיל יש כתובת.

כיכר מביתי בבית שמש, נפל טיל!! ולא קרה כלום. חסד ד'!!!
בשביל השי"ת זו לא היה הפתעה. אלה לא היו דברים שהשתבשו ויצאו משליטה
אלא תכנית מדויקת, עד לפרט הקטן ביותר.

2 אל מול שאלותיהם של הילדים לענות ברוגע. לא להתחמק!

ואם הם מדברים – תנו להם להציף ולפרוק הכל!

אין לומר לילדים "אין מה לדאוג, יהיה בסדר" – מנין לנו שיהיה בסדר??
מותר לפחד, לבכות, לרעוד, וכדומה, כל אלו הם תגובות טבעיות של הגוף שלנו
למצבי לחץ, זה הדרך לעיתים של הגוף להרגיע את עצמו. חלילה למנוע זאת!!!
לא ניבהל מתגובות ממין אלו ולא נמנע מהם לבטא את עצמם דרך הגוף, הרגש או
במילים.

אלא נאמר: "בואו ונדבר על הפחדים שלכם"

"בואו ונקרא תהילים."

"אנחנו נמצאים במקום בטוח"

"אנחנו תחת ידיו של אבינו אב הרחמן הטוב והמטיב"

"נעשה הכל למען ביטחונכם"

ואם הם שואלים שאלות, שוב ושוב, לענות להם. ולהשתדל לענות כמה שיותר
ברוגע.

להקשיב לפחדים.

לגלות אמפתיה.

ללסף, לנשק - מגע חם ואוהב.

לשיר איתם שירי אמונה וביטחון. לדוג' "ריבון העולמים, ידעתי כי הנני בידך לבד"
**חשוב שההורים יאמרו לעצמם – הילדים במצב רגיש לכן עלינו לגלות רגישות
וסבלנות והרוגע הזה, הוא זה שילמד את הילד איך להגיב במצבי לחץ.**

3 חשוב שיהיה סדר יום ברור ואולי אפילו כתוב או מצויר לילדים שעדיין לא יודעים
לקרוא:

מה עושים בכל שעה ביום, בוקר – מתלבשים, מתפללים, אוכלים, לומדים.

כדאי שיהיה תעסוקה מוגדרת מראש. מה עושים כששומעים את האזעקה. (מומלץ
להכין בממ"ד ובמקלט מוצרי צריכה בסיסיים. כולל דברים שמסיחים את הדעת).
זה שהילדים יבינו ויפנימו – שהחיים ממשיכים!

4 כמה שיותר להחליף אווירה!

לא לדבר על אותו דבר ועניין.

להעביר נושאים. לדבר על נושאים אחרים. לעסוק בטוב ולדבר דיבורים מחזקים
וחיוביים.

5 "דאגה בלב איש שיחנה" – תשתפו את הדאגות שלכם עם אחרים.

רצוי לכתוב על דף את מה שמפריע לכם. ואחר כך לכתוב מה הכי מפריע מבניהם.
ומה מציק בכך. מה יקרה לולי... ומה כל כך גרוע בזה...

לאחר שהצלחנו לכתוב הכל, נהפוך את המחשבה ונתחיל לחשוב על המצב בכיוון הפוך - איך אני יכול לתת מעצמי, לעזור, להתפלל, להתנדב, לסייע. ואיך אוכל לשדר את המצב בצורה הכי טובה לילדים.

6 הסחת דעת – ליצור. יצירה גורמת לסיפוק ותחושה טובה. השעמום והחשיבה על המלחמה – היא מעוררת את הלחצים. עלינו לפעול במה שהכי מגן - להתפלל / ללמוד. לעשות מעשי חסד. להתעניין במי שצריך, - הורים, שכנים מבוגרים, אם אפשר גם להגיש עזרה למי שצריך, אנחנו זקוקים לזכויות האלה. אם אפשר ללכת להליכה לשאוף אוויר. זה אוזר ומרענן.

7 למעט בצפיית ושמיעת חדשות. יהודי שמתנתף בשיעורים, אמר לי "אין לי טעם בחיים, כולי בדיכאון". מה קרה? "ראיתי את הסרטונים..." והתחיל לתאר זוועות... אמרתי לו: "תרחם עלי, אל תספר." החיוב להשתתף עם הצרות של יהודי אחר. זה שנושבת בתשובה ולא נאמר שזה היה 'מקרה' פה זה סתם להתחפר. זה פיקוח נפש! לעזוב את זה! אלו שמסתכלים גורמים לעצמם נזק בלתי ישוער לכוחות של הגוף, זה מחליש! זה הורס למצב רוח! מה העניין? תרחם על עצמך וילדיך! תתנתק מזה! כל שכן ביחס לילדים שרוצים גם לראות. כמה שפחות לדבר ליד הילדים. להורים יותר קל לחזור לשגרה ולתפקד מאשר לילדים. אין טעם לעסוק בספקולציות או פרשנויות.

8 אנשים שחוו מקרוב וכן משפחות שאיבדו יקיריהם, צריכים לפנות לעזרה מקצועית.

9 "הקול קול יעקב" הבה נרבה להתפלל! הקב"ה הוא המושיע היחידי, אין לנו על מי להישען אלא על אבינו שבשמים!! הבה נזכור כי תשובה ומעשים טובים מעבירים את רוע הגזירה. בגמרא מסופר על טיטוס כאשר הוא בא לשרוף את בית המקדש, להחריב אותו, יצאה בת-קול ואמרה לו: "קמח טחון טחנת" (סנהדרין צ"ו:) כלומר, האם אתה חושב שאתה הוא זה שמבעיר את בית המקדש? כבר בשמים התקבלה ההחלטה, אתה רק המבצע הבזוי. אל תתרגש! אל תתלהב! "קמח טחון טחנת".

בעמדנו ושמענו על עם ה' שככה נהרגים בכמויות בלתי נתפסות, נדע כי איננו יודעים חשבונות שמים. אך זה נגזר כבר. על מה שעוד עתיד לקרות, זה כן בידינו, חורבן שיהודי עושה במעשיו ובמחשבתו - גרוע הרבה יותר מחורבן בית המקדש, על זה יש השפעה!! ליהודי יש השפעה על הנעשה בעולמות למטה ובעולמות למעלה. לגויים אין השפעה למעלה, אלא רק לנו היהודים. וככל שנרבה בלימוד התורה

